

³² И Елена, след плесницата, която получава от Бенц, отстъпва „назад с вик на изумление и болка...“ („Поручик Бенц“, цит. изд., с. 183).

³³ По този повод К. К.-Зографова пише в цитираната статия: „...световите и на българския белетрист Димитър Димов са пронизани от подобно „флюберовско“ осмисляне на Другостта в образа на „ориенталската“ (левантинската) женственост. Макар неговата героиня Елена Петрашева да е вече не мълчащата Кючук Ханъм, която трябва да бъде обяснена от мъжа, а неизтощимо разголяващата се словесно, модерна „източна жена“ (с. 179).

В „Поручик Бенц“ Димов противопоставя европейското (прекалено изтънено и затова крехко поведение) на любовниците ѝ – „един австриец, двама германци...“, които тя привлича в излъчващата „смъртоносна“ омая турска стая, откъдето „те не се завръщат в живота“, покорени от силата и обаянието на жената, идваща от неизхабения Левант. (Цитатите са от същата статия – с. 183.)

³⁴ Цит. издание на „Поручик Бенц“, с. 158.

³⁵ Пак там, с. 158.

³⁶ Пак там, с. 146.

³⁷ Пак там, с. 182–183.

³⁸ Димов, Д. Съч. Т. 4. – София, 1975, с. 258.